

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De vera humilitate eiusq[ue] conditionibus, vnde agnoscitur. Serm IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

minus, vt precibus suis ac meritis auertat aliquando à nobis captiuitatem omnem, imperetq; à fructu suo dulcissimo, vt remittat iniquitatem plebi suæ, populo acquisitionis, hæreditati suæ quam comparauit sibi hodie sanguine suo, singulariter tamen huic forti & funiculo suo, id est, huic congregationi, quam è cunctis penè nationibus & gentibus in hunc locum vocauit atque collegit, vt faceret sibi populum peculiarem atque acceptabilem imò & gregem ac portionem sibi singulariter electam. Operiat etiam omnia peccata eorum. Operiat, inquam, ne iustitia ipsius videat quod puniat, ne diabolus quo illudat, ne homo quo scandalizatus impingat. Porrò tunc operientur peccata nostra, quando illa deleuerit Dei misericordia, quando contriuerit penitentia, quando excusauerit sequens bona vita. Quæ omnia præstet nobis Dei filius, pro nobis hodie in vtero Virginis incarnatus, in cruce mortuus, & nunc cum Patre & Spiritu sancto in cælis gloriosus, Amen.

Psal. 84.
Pet. 2.
Deut. 5.

IN EADEM SOLENNITATE.

*De vera humilitate eiusq; conditionibus, vnde agnoscitur.
Sermo IV.*

Respexit humilitatem ancilla sua. Lucæ I. Cunctis virtutibus plena erat Maria, de nulla tamen gloriatur, quam ita respexerit Dominus sicut de humilitate. Hæc est enim virtus, ad quam cætera confluunt virtutes, qua exornantur & grata fiunt tam Deo, quam hominibus, qua denique ne exissentur aut marcescant, conseruantur omnes. Ipsa est vallis illa ad quam fluentia gratiarum decurrunt. Ipsa est vallium vna, quam vt pote profundissimam implendam omnium virtutum varietate promittit Baptista Ioannes, dicens: *Omnis vallis implebitur.* Placuit haud dubium in Beata Maria Deo virginitas, placuit charitas, placuit patientia: solam tamen humilitatem diuinitus respectam Maria confiteretur. Hac etenim digna facta est, vt fieret mater Dei, hac exaltata est ad eò, vt maior esse non possit, nisi ipsamet esset Deus. Siquidè summæ est dignitatis, qua in creatura aliqua nõ potest inesse præstantior, esse matrem Dei.

Cant. 5.
Luc. 3.

Imitemur igitur fratres charissimi virginis ac matris Dei humilitatem, & ne corde nostro superbix tumor aut elatio suboriat, summopere vigilemus. Nihil enim ita nobis est necessarium (si ad virtutũ fastigia anhelamus, imò si vel in modico cupimus proficere) quam fundamentũ totius spiritualis ædificij humilitas. Proinde sciat sine fundamento se ædificare, quisquis non humilis pro virtutibus alijs sudat. Infidiatur religiosa menti superbia, & licet aperto Marte sapius repellatur, sub tegmine tamen virtutum palliata dum mentitur se non esse superbiam, sæpenumero quia admittitur, homini est in ruinam: facilius deprehenditur superbia illa, quæ ex donis externis nascitur, puta de voce, de veste, de venustate, de diuitijs, de nobilitate, & cæteris id genus bonis, propterea quod non liceat gloriari de huiusmodi omnibus. Dona enim sunt quæ non sanctificant, & bonis malisque sunt communia, nec utilitatem animæ adferre possunt maiorem, quam vt contemnantur. At ea, quæ intus in anima latet superbia, & de internis aut gratis ant

Humilitas
Marie quomodo sit
nobis imitanda.
Fundamentum spirituales ædificij quod sit.

Superbia
spiritualis
vnde cogno-
scatur & cur
periculosior
sit quam
carnalis.

2 Cor 4.
1 Tim 4.

Apos.

Verecundia
quam sit ne-
cessaria hu-
militati ac-
quirenda.

2 Reg 6.

Humiliatio
quam sit ne-
cessaria hu-
militati ac-
quirenda.

Ecl 3.

Eccle 7.

Eccle 10.

Humilitas
ex quibus
conditioni-
bus cogno-
scenda sit.

Bernardus.

Humilitatis
plenitudo.

in quo con-
sistat.

virtutibus nascitur, multò est periculosior, quia secretior atque intusior, & ex bonis verè comendabilibus, imò ex ipsa humilitate seu potius humiliatone propria oritur. Facit enim hominem virtuosum (cui virtus nò debet nò placere) sibi ipsi placere, & amorè, qui esse debet virtutis, in proprium amorè mutat: facit sub specie ædificationis alijs velle placere, ab alijs imitari se iudicari, & eo securius decipit, quo zelus ædificandi proximum (si abest amor proprius) magis est licitus. Superbia effert animum, vt aspernetur nò modo, quod fas est, vitia & defectus, verùm etiam eum spernit, qui ad hæc vitijs premittit & languet, licet fortasse inuitus. Quod tamen haudquaquã faceret, si se ipsum agnosceret, hoc est, si vere agnosceret, quod ea, quæ ipse habet (sunt licet virtutes aut dona) non à se, sed à Deo habet. Si, inquam, animo saperet ea bona, nec sua, nec à se esse, quæ videntur habere, quomodo is de alieno superbi- ret? quomodo gloriam, quæ Deo soli debetur, de alienis furum sibi vlrparet? aut quomodo proximum, qui hæc eadem non habet (licet fortasse, quod cogitare vnusquisque debet, humilitatem maiorem propterea habeat) iudicare aut aspernari auderet? Si enim de suo se comparauerit quis proximo, & non de ijs, quæ quasi accommodato recipit à Deo, quid inuenit in se vnde gloriari possit, cum sit miser & miserabilis? quid in se reperit, de quo non merito sit gemendum & erubescendum? aut quid inuenit vnde proximo sit melior? cum ipsa elatio, etiam si in alijs præstaret, faciat eum proximo viliorem. Superbia cupit bene de se sentiri (neque enim hic distinguo inter superbiam & vanam gloriam, cum ita sint affines, vt vbi vna, ibi inueniatur & altera) cupit non vilis haberi. Pari modo sub fuculo honoranda. aut in precio habenda virtutis, imponit amor proprius. Superbia erubescit humiliari, culpam agnoscere, aut veniam petere, & quasi de vitando scandalo ab huiusmodi odii abstinendum sibi persuadet. O quam magnum scandalum foret, si te exhiberes humilem, si te scires humiliare. Non est hæc laudabilis, sed odienda exterminandaque procul verecundia, qua de sui humiliatone, aut qua de ijs, quæ nò sunt peccata, quis erubescit. Erubescamus, si peccamus. Non erubescamus si pœnitemus, aut si satisfacimus. Quam procul ab hac superba verecundia absit sanctus David, qui non de peccato, sed de bono opere reprehensus, quod sua excellentiæ ac statue in memoriam, ante arcam Dei saltasset: *Ludam, inquit, & vitior sum plura quam factus sum, & erubescam in oculis meis.* Est igitur humiliatio maxime necessaria ei, qui adipsi cupit humilitatem. Sicut enim curvatum, si induci debeat virga, nec se est vt præcedat cruratio, ita humilitatem oportet antecedit humiliatio. Quisquis igitur cupit esse humilis, non reuogiat humiliari. Idè scriptum est: *Quanto magnus es, humilia te in omnibus.* Itemque: *Humilia spiritum tuum valde.* Sicut autè odibilis Deo & hominibus est superbia, ita grata & amabilis humilitas. Humilis namque alios sibi præfert, alijs credit, de alijs melius, quam de se ex animo sentit, alios reueretur, alios mansuetè, patienter & benigne tractat. Humilis libenter se subijci, confidenter credit, alacriter obsequatur. Quapropter obseruandum est, quod sanctus Bernardus admonet, dicens: *Altiora aliorum semper attendas, quia in eo constat plenitudo humilitatis.* Nam si tibi forsitan aliqua gratia maior collata videretur, quam fratri tuo, tamen in multis (si bonus amulator fuerit) iudicare te poteris inferiorem. Quid

Quid enim si laborare aut ieiunare plus illo potes, & ille te patientia superet, humilitate præcedat, superemineat charitate? Quid tota die circa id, quod videris habere infipienti cogitatione versaris? Esto magis sollicitus, ut scias quid defit tibi, quia hoc tibi plus expedit. Non ergo magnopere cogites bona quæ habes, nisi forte interdum, ut inde Deo gratias agas, & te noueris debitorem ei, qui dedit: aut gratia consolationis, dum necesse id fuerit, ne qualibet ex causa tristior fias. De cætero ea bona semper magis attendas, quæ alius habet, non quæ tu: quo hæc cogitatio in humilitate te custodiat, & à descensu tepiditatis elonget, atque accendat desiderio proficiendi. Vide enim quanta mala è diuerso hæc cogitatio illa parturiat, quod sedulo versas in animo bonum, quod tibi habere videris, & alterum quempiam æstimas nõ habere. Hinc in superbiam eleuaris, dum alteri te præponis: hinc proficere negligis, cum te magnum aliquem arbitraris: hinc demum & deficere incipis, dum tibi alterius comparatione etiam nimis egisse videris. Hæc ille. Itaque potius exempla sanctorum, fratres, ob oculos ponamus, & quantum ab illorũ perfectione nostra distet infirmitas, pensemus. Valer nihilominus confideratio excellentiæ diuinæ, charitatis item eius ad nos, qui quum tantus sit, propter nos se humiliavit, tanta passus est ut ex nihilo & de stercore nos eleuaret ad regnum, regnum utique sempiternum. Quod nobis largiatur Iesus Christus Mariæ vniogenitus, Dei Patris filius in secula benedictus, Amen.

Bona proximorum cur potius quã propria sint consideranda.

Phil. 2.
1. Reg. 2.

IN EADEM SOLENNITATE.

De mirabilibus Sanctorum operibus neq; iudicandis, neq; omnibus imitandis.

Sermo V.

Respexit humilitatem ancilla sua, ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes. Luca 1. Merito exultat fratres charissimi, beata Maria non in se ipsa, sed in Deo salutaris suo, quoniam quidem cum genus humanum sub damnatione esset, & paradisi finibus adeo essemus extrusi omnes, ut nulla nobis ultra etiam foret spes ex nobis illuc reuertendi, sed filij essemus iræ, ac tanquam abortiu; à Deo proiecti. Cum inquam, essemus primorum parentum nostrorum aspersi superbia (qui serpentis fraude persuasi, quod sibi à Deo prohibitum fuit inobedienter nimis rapere gestièrunt. volentes esse sicut dii, scientes bonum & malum) inuenit Dominus animam iuxta cor suum, humilem, puram, immaculatam: totam pulchram, ut lilium candidam, odoriferam ut violam, ut rosam gratiosam. Inuenit, inquam, in filiabus hominum, quæ oculis suis placeret, quæ & ipsa non pro se tantum, sed pro vniuerso etiam mundo, apud ipsum gratiam inueniret, ut potè cuius nõ minus amaret humilitatem, quam parentum eius, id est, Adæ & Euz superbiam olim auersatus fuerat. Huius igitur hodie dignationis diuina beneficium recolimus, quo ancillæ suæ Mariæ, quo virginis pudicissimæ pariter ac pulcherrimæ, quo puellæ ac innocentissimæ, & Deo deuotissimæ respexit humilitatem, & nostram miseratus nõ tam statuit, quam soluere cepit captiuitatem. Quia verò præ omnibus ad hoc munus o Virgo excellentissima electa es, ut Dei sis mater, ex cuius partu saluifico mundus accipiat liberationem.

Luca 3.

Ephes. 6.
Gen 3.1

Cant. 4.